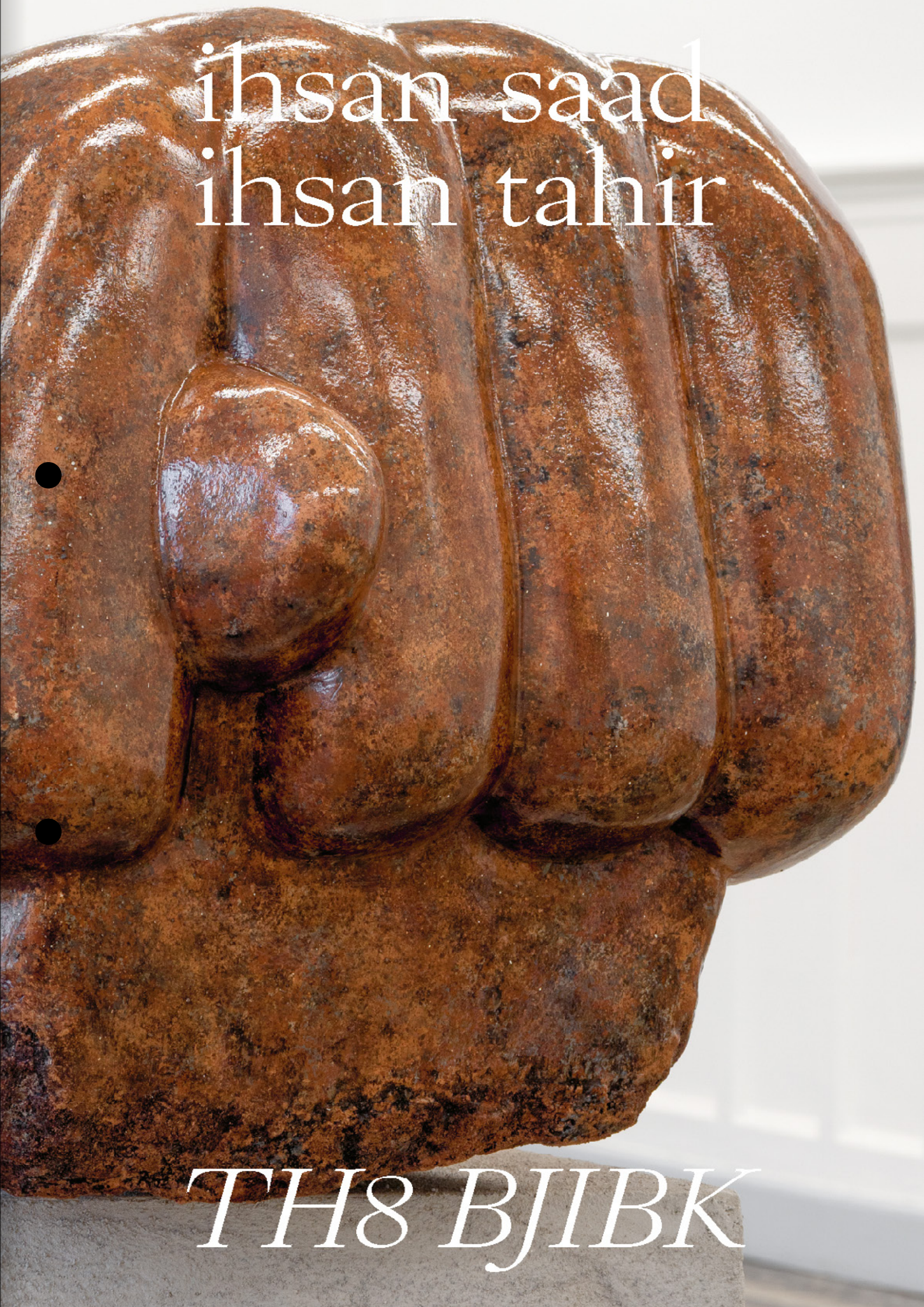

ihsan saad
ihsan tahir

TH8 BJIBK

OVERGADEN

ISBN: 978-87-94311-33-5
EAN: 9788794311335

ihsan saad ihsan tahir
TH8 BJIBK
Udstillingsperiode: 21.02.2026 – 03.05.2026

O – OVERGADEN
Overgaden nedén Vådet 17, 1414 København K,
overgaden.org

INTRODUKTION

Det er en stor fornøjelse at introducere denne publikation, der udkommer i forbindelse med ihsan saad ihsan tahir's soloudstilling *TH8 BJIBK* på O – Overgaden. Over de seneste år har O – Overgaden med generøs støtte fra Augustinus Fonden produceret en publikationsrække, der udgives i forbindelse med kunsthallens soloudstillinger. Målsætningen med denne serie er at mangfoldiggøre samtalerne under og efter udstillingerne og åbne op for, at nyt materiale kan udspringe heraf.

I dette tilfælde har forfatter Deniz Kiy, kurator og skribent Mariam Elnozahy og ikke mindst rapper Sivas alle bidraget generøst – en stor og varm tak til alle tre. Derudover vil jeg gerne takke hele O – Overgadens team for den store indsats i forbindelse med udstillingen, og naturligvis også fanfare, vores grafiske designere, for deres dedikerede arbejde på denne publikation. Sidst, men ikke mindst, en særlig tak til ihsan for at dele sit materiale – fra koncept til udvidede samtaler – med os alle sammen, både gennem udstillingen og denne publikation.

Hænder, gestik, positurer. I sin udstilling på O – Overgaden tager ihsan saad ihsan tahir afsæt i, hvordan fremstillinger af arabiske kroppe kontinuerligt er blevet frygtet og begæret, approprieret og udnyttet – ikke ulig kunstværker eller kulturelle genstande – idet han gentager historiske skulpturformater i nutidige, industrielle materialer.

Udstillingens titel, *TH8 BJIBK*, er arabizi for udtrykket “trust your pockets”. Arabizi er et uformelt skriftsprog, der blev opfundet for at omgå tidlige mobiltelefoners mangel på arabiske tegn, og som stadig anvendes bredt i popkulturen, blandt andet i sangtitler. Samtidig er arabizi dialektspecifikt, så der findes ingen officielt styrende regler: Det er gadekulturens eget, levende sprog. Titlen peger således tilbage på spørgsmålet om, hvordan arabisk kultur kan skabe sin egen plads i en vestligt domineret verden – og hvilke regler, oversættelser og tegn dette afføder. Som udtryk betyder “trust your pockets” ret ligeså “stol på det, du har i lommen”, hvilket i overført betydning kan oversættes til “stol på din mønt” eller “stol på din egen værdi”. Dette åbner for en diskussion om

værdisætning og ejerskab: Hvilke kroppe og positurer afbildes på fortidens såvel som nutidens friser?

Et centralt værk på O – Overgaden er en rekonstruktion af Farao Amenhotep III's kolossale granitarm med knyttet næve, skabt i flamingo og jesmonite – en skulptur, som i sin tid blev plyndret og i dag er i samlingen på The British Museum. tahir har tilføjet en *manus fica*, en historisk gestus, hvor tommelfingeren presses mellem pege- og langfinger. Håndtegnet har mange betydninger: Historisk har det i Middelhavsområdet været brugt til at afværge det onde øjne og andre forbandelser, og i dagens Danmark bruges det hos børnefamilier til at vise, at “jeg stjæler din næse”. Samtidig anvendes håndtegnet som en grov fornærmelse i gadekulturen, og her i værket viser det et oprør mod en undertrykkende overmagt – en modstand mod koloniherrødmets tyveri, der peger direkte ind i den aktuelle diskussion om historiske kunstværkers og kulturgenstandes nationale tilhørsforhold og repatrieringen af samme.

Ved siden af denne skulptur tager en række nye relieffer på forskellig vis udgangspunkt i kunstnerens egne rødder. På den ene side refererer værkerne formelt set til de assyriske friser fra det nordlige Irak. På den anden side består relieffernes afbildninger af en kombination af tahir's private fotoarkiv – en gruppe af hans mandlige familiemedlemmer, en selfie, et favntag mellem far og bror – og fundne billeder af arabiske mænd, herunder blandt andet en gangsterlignende positur foran en bil såvel som en større frise, hvor det er uklart, om panelets figurer fester eller slås.

På linje med Faraoens knyttede næve er hænder, der gestikulerer, beder, holder en telefon eller kærtegner, et dominerende motiv. Reliefferne er udskåret i polyuretanskum og har en overflade, der imiterer sandsten. De lyse og bløde, næsten forsvindende konturer kræver en intim, nærgående betragtning, der hjælper til at destabilisere en stereotyp forestilling om den arabiske mandekrop som krigerisk eller aggressiv, og samtidig peger på en anden, blød maskulinitet præget af gensidighed og omsorg.

Rhea Dall
Leder og chefkurator på O – Overgaden,
marts 2026

GUDERNE FORLADER ANTONIUS

Mariam Elnozahy

Til ihсан: Jeg skriver fra Texas til Alexandria, hvilket er lidt som at skrive fra København til Bagdad eller Liverpool til Jerusalem eller Calgary til Karthago – det er for at sige, at når man taler fra vest til øst, taler man på tværs af årtusinder og gennem mytologier, og man taler hjertets sprog. Dette sprog er musik, der ekkoer gennem gestikulation, udelukkende aflæseligt for dem, der forstår, hvad det vil sige at komme fra en falden civilisation. Det er dem, der ved, hvordan man genopbygger verden med sine hænder.

Mange af dem, der dedikerer deres liv til kulturproduktion, er – måske i et afgørende øjeblik, måske helt flygtigt – stødt på Vestens antikke kunst og litteratur, det vil sige den græske eller romerske oldtid. Hvorfor er det, at klassicismens spor – disse troper og motiver, der består længe efter rigernes fald – stadig fylder så meget på vores museer, i vores bøger og pensumlister efter alle disse år? Denne civilisation er i manges øjne et fundament for “Vesten” som vi forstår den i dag. Et fundament for den vestlige nationalstat – fra freden i Westphalen til Weimarrepublikken – med sine idealer om orden, etik, rationalitet, jura, byer, borgerskab og repræsentativt demokrati. Ontologisk står den næsten altid i kontrast til det irrationelle, barbariske, primitive Østen, en sammenstilling, der muliggjorde Vesteuropas koloniseringsprojekt, retfærdiggjorde de “civiliserende missioner” på diverse forposter verden over. Selv i dag trækker vestlige magthavere på den klassiske arv for at legitimere deres dominans, fremstiller sig selv som fornuftens, ordenens og fremskridtets arvtagere.¹ Således allestedsnærværelsen af museer, som er stopfyldt

1. Se den omfattende diskussion mellem Huntington og Said: Samuel P. Huntington, “The Clash of Civilizations?” *Foreign Affairs* 72, no. 3 (Summer 1993): 22–49; Edward W. Said, “The Clash of Ignorance,” *The Nation*, 22. oktober, 2001; Edward W. Said, *Culture and Imperialism* (New York: Knopf, 1993).

med klassiske friser og moderne filmhyldester til Homer (Christopher Nolans *Odysseen* kommer snart). Men hvad hvis vi opfattede Rom som et billede på det moderne, vestlige rige (læs: Euro-Nordamerikanske rige) gennem dets besejring og netop ikke dets sejr? Gennem dets svagheder, ikke dets overlegenhed? Måske vi så bedre vil kunne forstå, hvad det vil sige at bevidne en civilisations fald.

Plutarchs bog om Antonius den Store optrevler Marcus Antonius’ nederlag og Romerrigets endeligt. Antonius, denne romerske konsul og general, der herskede over rigets østlige provinser fra 43–30 f.Kr., var en berygtet hedonistisk, men dedikeret soldat, hvis uregerlige kærlighedsaffære med Egyptens dronning Cleopatra fremskyndede hans nederlag til Octavian (den kommende kejser Augustus) i den sidste af de borgerkrige, der knuste den romerske republik.² Plutarch tilskrev Antonius’ undergang, at han netop tilegnede sig “østlige” vaner: Hans liderlighed var opstået i Irak under de parthiske felttog, og hans korrumperede ødselhed og uorden var konsekvensen af ophold i Libyen eller Alexandria. Hans besejring er karakteriseret ved netop opgivelsen af romersk disciplin og borgerdyd til fordel for østlig dovenskab og passion.

Det ironiske er, naturligvis, at Antonius blev besejret ikke bare af sit eget folk, men også af Det Parthiske Rige, Roms vedvarende rival mod øst. Det Parthiske Rige strakte sig fra midten af det 3. århundrede f., Kr. til begyndelsen af det 3. århundrede e., Kr. og omfattede et enormt stykke land fra Tigris og Eufrat – fra Mesopotamien og Iran – til dele af Centralasien. Med hovedstad i Ctesiphon, omkring 35 kilometer øst for nutidens Bagdad, blomstrede riget som knudepunkt for handel, kunst, arkitektur og rituelle traditioner, der godt kunne rumme en pluralisme af indflydelser – fra hellenismen til zoroastrismen og videre endnu.³ Plutarch beskriver Antonius’ parthiske felttog som en katastrofal fiasko, hvor de romerske tropper blev udslettet, langt overgået af partherne, der både var en militær overmagt og en bedre strategisk modstander.

Antonius’ mangefacetterede nederlag er patetisk og ubetydeligt. Der er ikke meget at sørge over ved en civilisation, der – rig på kavaleri og terræn – fældes på sin egen hybris. Efter sit nederlag til partherne og inden sit nederlag til Octavian er Antonius deprimeret og “spøgelsesagtig”, han har intet at leve for. Da han får samlet kræfter til at lave sine sidste ryk for at vinde en smule værdighed i den kamp mod Octavian, han allerede ved, at han vil tabe, sørger han for at igangsætte felttoget med et kæmpemæssigt og korrumperet festmåltid. Alle, der deltager, ved godt, at de går deres egen død i møde, og de drikker derefter. Den nat, mellem de sidste salutter inden det

2. Plutarch, *Life of Antony*, in *Parallel Lives*, overs. Bernadotte Perrin (Cambridge, MA: Harvard University Press; London: William Heinemann, 1920), bk. Antony, sec. 1.

3. For mere læsestof om Det Persiske Rige se: Uwe Ellerbrock, *The Parthians: The Forgotten Empire* (London: Routledge, 2021).

ultimative nederlag, skriver Plutarch om et varsel, der udfolder sig i baggrunden af Antonius’ afskedsfest. Det er et varsel i form af skøn musik i det fjerne, der lyder gennem byen omkring midnat. Melodien identificeres som noget, der akkompagnerer et dionysisk optog. Lyden er fjern og drømmagtig, den kommer fra en procession, der bevæger sig væk fra festlighederne i centrum og i retning mod Octavians lejr i udkanten af byen, inden den helt hører op og overlader natten til stilheden. Det siges, at processionen var Dionysos selv, den gud, som Antonius havde viet sit liv til, som nu forlod ham og marcherede ud i det fjerne, væk fra byen.

Hvilken musik spiller, når en civilisation falder?

I 1911 skrev den egyptisk-franske digter Konstantinos Kavafis (1863–1933) om Antonius’ nederlag i digtet *At guden forlader Antonius*. Kavafis blev født i Alexandria og døde i Alexandria, men boede derimellem i Liverpool, London og det daværende Konstantinopel og arbejdede som embedsmand for den britiske regering. Selvom han er en af Alexandrias største digtere – en usædvanlig anerkendelse for et moderne menneske i en af verdens ældste byer – skriver han ofte om “byen” på meget overdrevne måder. Byen er næsten altid Alexandria, men kan også være Liverpool, hvor han tilbragte en formativ del af sin barndom, eller Ithaka, Odysseus’ hjem i Homers *Odysseen* og en oldgræsk hovedstad, der senere blev besat af Romerriget og Det Byzanthinske Rige. Han skriver på moderne græsk, og hans poesi er distinkt og tilgængelig, en fængslende skrift, der beskæftiger sig med længsel, hjertesorg, civilisationer, byer, menneskelig lidelse. I “The City” (1894) skriver han:

“You won’t find a new country, won’t find another shore. This city will always pursue you.”

Og i “Ithaka” (1911) skriver han:

“Ithaka gave you the marvelous journey. Without her you wouldn’t have set out. She has nothing left to give you now. And if you find her poor, Ithaka won’t have fooled you. Wise as you will have become, so full of experience, you’ll have understood by then what these Ithakas mean.”

På samme måde handler *At guden forlader Antonius* lige så meget om en moderne by, som den handler om romersk nederlag. Kavafis bevidnede Alexandrias sidste dage inden Egyptens uafhængighed og nationalisering. Allerede i hans egen levetid var det Alexandria han boede i, ved at være et overstået kapitel, spoleret af den modernisering, der var i gang med at transformere den ældgamle by. Sociale og kulturelle homogeniseringer af Alexandria og Egypten var et nederlag, der blev overskygget af den spirende republiks sejr efter årtiers undertrykkende kolonimagt. I løbet af få år blev den polyglotte by med sin græske og italienske dominans påtvunget det langt mere fremherskende arabiske sprog. Med hvert nederlag følger en sejr: Arabisk over græsk, Øst over Vest, parthisk over romersk, Cleopatra over Antonius

“When suddenly, at midnight, you hear an invisible procession going by with exquisite music, voices, don’t mourn your luck that’s failing now, work gone wrong, your plans all proving deceptive—don’t mourn them uselessly. As one long prepared, and graced with courage, say goodbye to her, the Alexandria that is leaving. Above all, don’t fool yourself, don’t say it was a dream, your ears deceived you: don’t degrade yourself with empty hopes like these. As one long prepared, and graced with courage, as is right for you who proved worthy of this kind of city, go firmly to the window and listen with deep emotion, but not with the whining, the pleas of a coward; listen—your final delectation—to the voices, to the exquisite music of that strange procession, and say goodbye to her, to the Alexandria you are losing.”

Kavafis’ digt er en slags universalisering af det, som Plutarch også noterer sig: at civilisationers ånd er det første, der falder. Den sære midnatsmusik – det dionysiske optog, der forlader byen – er en vuggevis, lige så meget som det er en advarsel. Kavafis kalder på Antonius – den patetiske, drengede, fortabte søn – for at få ham til at lytte godt efter musikken og acceptere den. Acceptere nederlaget.

Nederlagets musik, som den beskrives hos Plutarch, er altså en tilbagevendende historisk lyd hos Kavafis. Mange komponister har forsøgt at animere den⁴ (hvilken musik spiller, når en civilisation falder?), og hvert bud er lige smerteligt og sublimt. Larry McMurtry hører også musikken i *In the Narrow Grave: Essays on Texas* (1968), hvor en sørgmodig texansk folkevis, om cowboylivet føles som et ekko af Antonius’ aften ved det fornævnte vindue i Alexandria. Han skriver: “It’s a slight song, but for the Texas writer, an inescapable subject. When I think about the passing of the cowboy, my mind inappropriately hangs on the poem of Cavafy’s, from the scene in Shakespeare, from the sentence of Plutarch’s: the poem in which the god abandons Antony.”⁵ Larry McNurtry er en prisvindende forfatter fra Texas, han skrev manuskriptet til *Brokeback Mountain* og fik dermed bragt Americana ind i det 20. århundrede på en måde, kun en cowboy ville kunne: fra nederlagets og udskejelsernes perspektiv. For ham repræsenterer cowboyen en livsstil, der er ved at forsvinde, en falmende amerikansk myte om frihed og mod, der maskerer en kulturel tomhed og et tab af historie. Han graver sig igennem forskellige cowboy-figurer fra Westerntraditionen og påpeger, den uundgåelige udhulning af et symbol, der er kalket til i fortiden. Cowboyen er et tomt billede på sejr: en mand

4. Et eksempel er en kantate komponeret af Nicolas Roussakis: [youtube.com/watch?v=oLhsQjgmm2k&t=376s](https://www.youtube.com/watch?v=oLhsQjgmm2k&t=376s), et andet er George Dalaras: [youtube.com/watch?v=_vRJgW52mYY](https://www.youtube.com/watch?v=_vRJgW52mYY).

5. Larry McMurtry, *In a Narrow Grave: Essays on Texas* (Austin: University of Texas Press, 1968).

på en hest, der rider ud i horisonten i et rige, der allerede er faldet. Hverken McMurtry eller jeg selv er interesserede i at sørge over cowboyn. Hans fald er derimod et tegn på den kosmiske frelse for al den uret, der er blevet begået ved hans hånd. Men når han portrætteres som en enkelt, ensom figur, der vader ud i intetheden, mens bilerne drøner forbi, er det svært ikke at mærke et stik af tab.

Som det 20. århundrede skrider frem, må ryttere på hesteryg overgive sig til ryttere på motorcykler; maskulinitetens ydergrænse baner vejen for dens moderne forskydninger. Ligesom Antonius besejres cowboyn ikke i kamp, historien opfatter ham derimod som ynkværdig. Fra Rom og Alexandria til Texas er lektien den samme: Når civilisationer knuses, er tabene i bund og grund svar på historiens tiltale. At holde godt fast i de jordiske rester er at brænde og blive brændt. Og stadig er det at slå på og modsætte sig nederlaget det samme som at udvide omfanget af de skader, der er sket i dets navn. Det er sandt, at civilisationer er allervoldeligst, når de er ved at kollapse. Hvis vi opfatter Romerriget og dets sammenbrud som model for det vestlige herredømme, kan vi begynde at anerkende, at nederlagets sande tragedie er den manglende evne til at acceptere det, ydmygelsen i det uforbederlige narrativ: en ydmygelse, der oftest rammer stolte mænd.

Hvilken musik spiller, når en civilisation falder? Ingen musik er sødere i ørerne end lyden af den vuggevise-advarselssang, der lyder, før en ny dag gryr. At lytte, virkelig at høre efter, føles som den sande sejr.

VIDNETS VIDNE

Deniz Kiy

Langs muren, der omkranser den sænkede Blågårds Plads, står 22 granitfigurer, der alle repræsenterer Nørrebros arbejderhistorie. Fiskerkonen, Brolæggeren, Grønthandleren. Imellem statuerne slænger københavnerne sig. Lyden af ølkapsler, der skraber igennem parkgruset. Børnene langs muren hvirvler støv op i skyer, som de selv gennembryster med hævede legetøjsgeværer og smældende klipklapper i løb. De skyder sig igennem en scene, ordene flyger ud i salver, skuddene formes bag fortænderne. En bil glider nænsomt forbi, bred og skinnende. Den spejler pladsens almene lejligheder, og bibliotekets facade flyder ind i sommerhimlen. Solen er hvidglødende. Nu vrider de gadevendte caféer og granitkroppene sig i bildørene som olie i en varm gryde. Luften er kvalmende, tæt og ikke til at undslippe, som under en langærmet bomuldsskjorte i Ankaras sommerhede, *det var da utroligt*. Jeg sidder på bænken under træerne, og i den fjerne ende, tæt på legepladsen og småstenene, sidder mødrene under en Real Madrid-heliumballon som bundet fast svæver over barnevognen.

Men det er først, da indsatsstyrken pludselig står i fuld armering, gevær, skudsikker vest og hjelm med sigte mod børnene, at jeg blev vidnets vidne; da børnene løb tilbage til deres mødre i omfavnelsens beskyttelse, fortrak indsatsstyrken uden et ord, som om volden aldrig havde været her.

Over landevejsbroen, i et sving rundt om bakken, og ind på en skovvej imellem fyrretræer. En tiltagende uro gryer imellem os og bryder ud, da én tager sig til ansigtet og græder. Endelig standser bilen. Sneen ligger i dyner parallelt med skinnerne. Vi bliver stående stille, indtil luften rejser sig, parate til at løbe efter toget, der buldrer i det fjerne – og så – i et smæld igennem kroppen, er toget allerede passeret. Når man fra det ene øjeblik til det andet går fra at være seks til fem i gruppen, og denne sjette har afgivet hylsteret, ændret form og glider rundt i en ikke-tilstand imellem de resterende fem, er stilheden en dirrende fornemmelse på vrangen af skindet – når én bryder ud i gråd, trækkes luften ud af de andre, og sorgen bliver symbiotisk, uden at man forstår, hvem symbiosen er til fordel for. Mest af alt er der det dirrende, mest af alt er der lugten af død, der klæber sig til fingerspidserne.

Rummet er aflangt, det er pacificerende lyseblåt med bænken op ad væggen, madrassen og det tilstødende toilet med spejlene. De indridsede postnumre. Et lille træk omkring væggen. Senere kørte de os til togstationen. Hun var helt mørbanket, men ligesom jeg totalt accepterende overfor hændelsen og det faktum,

at vi sad bag i en politibil, eskorteret til stationen med en jokende tone imellem os, for hvad mere skulle vi kunne miste. *Du risikerer, at vi også stopper dig, at du mister kørekortet, idet du kommer hænderne på rattet*, havde de sagt. Men vi havde brug for vores bil. Tarotkortene, som blev lagt over madbakken på McDonald's stenbord, fortalte os, at vi skulle følge linjen ud, og det gjorde vi. Fik taxachaufføren til at køre os tilbage. I mørket travede vi op ad bakken, igennem gitterporten og op til pladsen, hvor bilen var parkeret. Jeg bakkede bilen ud, og en mørk, glidende kviksølvsskikkelse i periferien af mit syn fæstnede sig, blev til en bil og blå blink. Vi blev stoppet igen.

Alligevel lykkedes det. Det lykkedes at få lov at være et menneske igen i øjnene på indvandrerbetjenten. Jeg tror, vi udvekslede et blik. Om vi gjorde det eller ej, er lige meget. Min formodning om, at han ville behandle os bedre end sine kollegaer, viste sig at være sand.

Jeg ved snart ikke, hvor mange gange jeg har forsøgt mig med at beskrive det. Først ønskede jeg at skildre det som et rum imellem rum. Jeg kaldte det oversættelsens rum – en korridor, som forbindelsesleddet mellem dørene. Et mellemrum, hvor informationer veksles fra snart det ene til det andet sprog og tilbage igen. Men beskrivelsen var ikke fyldestgørende. Jeg slettede sætningerne, billederne, og tilbage stod jeg med et tomt ark. Derefter forsøgte jeg at beskrive, hvordan rummet, mellemrummet, som en ballon, udvider sig, som om det pustes op af slipstrømmen af en nutid, der hvirvler som en storm bag væggene. Jeg forsøgte at beskrive, hvordan skriften er på hælene af nuet, rækker ud for at indfange det, blot for, som en anden Midas, at måtte sande, at nuet allerede er passeret, og det, der er tilbage, allerede er dødt, ikke-levende, som et guldæg, der ikke lader sig knække. Jeg ved snart ikke. Min lænd gør ondt af at sidde med hovedet i metafysikken. Jeg er træt. Det burde være nemt at beskrive rummet, jeg har trods alt været her, siden bevidstheden tegnede væggene op omkring mig. Det er mange år siden. Det handler vel om blikket, om sproget, sprogene, en mor, der skal ledes igennem statens it-løsninger, og en far, som i et øjeblik udbrud af uret og misforståelser løber ind på banen for at holde om sit barns ankel, der er blevet savet midt over i en kamp, hvor forældre råber de grimme ting til de fremmedes børn. Det handler om tilhør. Det handler om afstand. Det handler om at lægge hånden på hans skuldre og lade sig bære væk, blive sat ind i bilen og kørt hjem og ind i det rum, som jeg forsøger at beskrive. Jeg klapper skærmen i, føler mig underligt til mode. Går i køkkenet, ser en sølvfisk flygte ind under gulvlisten. Jeg sætter kaffen over. Rydder op efter morgenrutinen. Havregrød. Plastikkoppen. Lægger børnebøger på plads. På altanen med kaffen, fjerde sal, spejde ned mod bagtrappedørene, i stilhed observere, hvem der går ind og ud. Jeg plejede altid at sætte mig bagerst i bussen – gøre det samme, som jeg gør nu – spejde, anskue, forstå, knytte koordinaterne sammen – og i en flygtig spejling fra ruden se de to brune øjne glide igennem byens rum.

NEDERLAG & TRIUMFER

Sivas Torbati

Da jeg var barn og jeg farede vild i junglen troede jeg at
mit liv var ovre,

Strejfede rundt og fandt oasen så jeg genfandt håbet

Se hvor skrøbelig virkeligheden ka være for børn og
yngre, og hvor nemt deres tanker egentlig fører dem
ned i dybet

De her dage især, hvor ungdommen er blevet
produkter

De her dage hvor vi kun reklamerer med vores
triumfer

Hva med de nederlag der gjorde dig til den de
beundrer

Har du glemt de dage, de timer vi har brugt i bunkeren

I har glemt jer selv og hvor i startede hele bundtet

For nogle blodige diamanter og nogle fucking bundter

Jeg er Mike Tyson da han bed Holyfields ører I
stumper,

For de prøver at nikke mig skaller men jeg bukker
aldrig under,

Mohammed Ali nede i junglen mens min mave den
rumler.

Michael Jordan, imod målet så længe hjertet dunker.

Jeg lærer mine yngre at de ska fiske mens I spiser
hummer.

Der er ingen summer, der tilfredsstiller min evige
hunger.

O – OVERGADEN
Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K
overgaden.org

ihsan saad ihsan tahir
TH8 BJIBK
Udstillingsperiode: 21.02.2026 – 03.05.2026

ihsan saad ihsan tahir (f. 1995, UK/DK) er uddannet fra Det Kongelige
Danske Kunstakademi (2025) og Goldsmiths University of London
(2025) og bor og arbejder i København. tahir har tidligere udstillet på
bl.a. Kunsthall Kongegaarden, Korsør (2026); SKAL Contemporary,
Skagen (2025); 13 Vitrine, Lausanne (2024); Kunsthall Aarhus (2023;
2024); Collega, København (2024) og All All All, København (2023).

ISBN: 978-87-94311-33-5
EAN: 9788794311335

Redaktør: Nanna Friis
Tekst: Rhea Dall, Mariam Elnozahy,
Deniz Kiy, Sivas Torbati
Oversættelse: Nanna Friis
Korrektur: Sofie Vestergaard Jørgensen
Foto: David Stjernholm

Denne publikation er støttet af Augustinus Fonden.

ihsan saad ihsan tahir's udstilling har modtaget støtte fra
Statens Kunstfond, Birgit Vibeke Tofts Mindefond,
Axel Muusfeldts Fond, 15. Juni Fonden.

Grafisk design: fanfare
Typografi: Glossy Magazine, Bold Decisions
Trykt hos: Raddraaier, Amsterdam

Trykt i 150 eksemplarer

